

Hvorfor sprængte

BOPA Langebro?

Hvorfor sænkede Ampa to skibe

i Københavns Havneløb?

**Hvorfor førte BOPA danske slæbe og bugserbåde
til Sverige?**

Tyskerne beslaglagde 15 oplagte danske handelsskibe

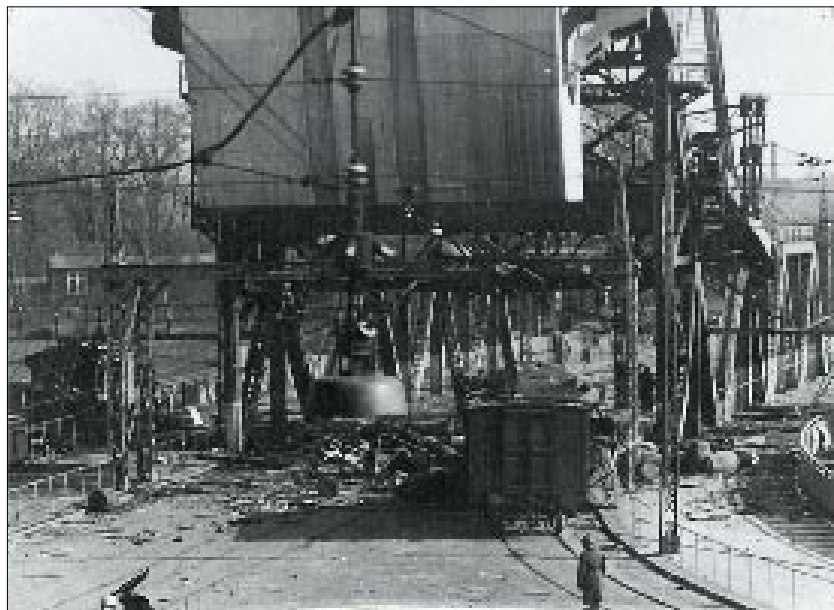
Ved Kalvebod Brygge havde danske handelsskibe ligget oplagt under hele krigen. Skibene blev klargjort, men for at hindre deres passage gennem Københavns havn sprænger KKs afdeling Langebro i luften.

Men allerede to dage efter har tyskerne fået hævet broklappen, så skibene kan passere. Næste aktion er sænkning af to mindre skibe på tværs af havneløbet. For at det ikke skal være løgn, sejler BOPA i tæt samarbejde med bjærgningsselskabet Switzer alle danske bugser- og slæbebåde til Sverige; det var igen en storstilet aktion, hvor en hel verden igen måbede over, at den danske modstandsbevægelse for Gud ved hvilken gang tog fusen på tyskerne.

Men trods alle disse bestræbelser væltede 200.000, nogle opgørelser siger 240.000, flygtninge ind i landet; udsultede, pjaltede, så man dem på gaderne, men de havde åbenbart ikke glemt deres gamle vaner, for også her optrådte de som herrefolket.

I forretningerne krævede de ind. Kunne de ikke få deres ublu ønsker opfyldt, tilkaldte de bevæbnede tyske soldater. Det var det rene og skære røveri i en tid, hvor også den danske befolkning stort set manglede alt.

Hadet voksede til det maksimale.

Sprængningen af Langebro skete midt i den værste myldretidstrafik, men trods afspærringer og advarsler fra vagtværnets højtalervogne, der var lånt til lejligheden, blev to civile dræbt.

De skulle bare lige kigge.

Tyskerne var mere forhadte end nogensinde. Skoler, badmintonhaller og forsamlingshuse, alle større bygninger blev beslaglagt og indrettet til flygtningelejre og lazaretter

Har man i dag glemt? At i 1945 tromlede Den røde Hær frem i «Ostgebet»; i Polen, i Estland, Letland, Litauen og Tjekkoslaviet.

I disse områder havde millioner af tyskere bosat sig, de kaldte sig hjemme- eller folketysskere. Efter krigen var der kun ganske få af disse tyskere, der ville vedgå sig, at de havde været nazister, og at de aktivt havde deltaget i den nazistiske terror og undertrykkelse af befolkningerne.

I dag kræver f. eks. sudetertyskere uden at skamme sig det mindste at få erstatning og at få «deres land» tilbage, det, som de efter min ringe mening fuldt fortjent blev smidt ud af.

I 1947 arbejdede jeg og rejste med Niels rundt i Tjekkoslaviet; vi travede på vore flade fødder i Sudeterområdet og fik dermed et ganske godt indtryk af, hvad der i virkeligheden var passeret.

En og en halv million tyskere var flygtet eller fordrevet; byerne stod gabende tomme. I byer på størrelse med Frederiksværk kunne der bo en eller to familier. Vejene var en stor losseplads, sønderbombede militærkolonner, tanks, lastbiler lå med folks bohaver spredt på bjergskråningerne.

Få dage senere hævede tyskerne ved hjælp af en flydekran broklappen op i lodret stilling.

Broen var nu passabel for de indespærrede skibe, men allerede samme aften blev et større vrag, der lå nær Nyhavn svinget ud på tværs af havneløbet og sænket.

Der var dog en mindre passage tilbage, i den plantede man en galease (coaster).

Enhver tysker, der kunne godtgøre, eller som bare ville forsøge at godtgøre, at han havde været antinazist, at han havde været loyal over for det land og det folk, han havde bosat sig i, kunne frit blive.

Hvor mange tyskere benyttede sig af tilbuddet? Vi ledte efter dem. Vi fandt ikke flere, end vi kunne tælle på én hånd.

Rædselsberetninger om, hvorledes folketyskere havde hængt lokalbefolkningen på byernes markedspladser, hvorledes de med økser havde hugget folks hænder af, medens befolkningen med tyske bajonetter i ryggen blev tvunget til at se på, var enslydende, de var overensstemmende.

Lidice, alle mænd i byen blev skudt på byens torv, medens koner, mødre og børn så til; de overlevende endte i kz-lejre, hvor de slæbte sig næsten til døde med tvangsarbejde. Når de ikke orkede mere, endte de i gaskamrene.

Byen, med kirkegård og gravstene, alle huse og bygninger blev jævnet til knæhøjde.

Heydrics rædselregimente i protektoratet Tjekko-Slovakiet bevirkede, at han blev likvideret.

Som hævnakt udslettede man landsbyen Lidice. Ved mit første besøg i 1947 var alt totalt smadret. End ikke gravmonumenterne på byens kirkegård var skånet. Billedet fra 1960 viser mindesmærket for skændselsgerningen.

Rollerne var byttet om:

På sine sejrige fremstød havde nazihærene med fuldt overlæg bombet, brændt og beskudt civilbefolkningerne i hele Europa, jaget dem som løsgående kvæg på landevejene, således at fjendens manøvrer blev reduceret til nul.

Kynisk havde man slagtet, invalideret civile i dette spil, der betegnes som militærstrategi.

Men nu var det tyske civile, der spærrede, det var deres egne, der sinkede den tyske hær på sit tilbagetog. Ingen af de allierede nærede specielt kærlige følelser overfor disse stakler – beretningerne fra de befriede dødslejre spredtes over Europa som en løbeild og forfærdede alle. Nu blev der betalt tilbage med samme mønt.

Her var et had uden grænser.

Man sparede ikke på krudtet. Husker du? At Tage Vorsåe Nielsen, kaldet Amerikaneren udtalte, da han blev ført fra Frøslevlejren til en kz-lejr:

«Det vil de komme til at fortryde, når jeg skal hjem igen, vil jeg myrde, røve og voldtage».

Stemningen har givetvis været den samme hos de soldater, der invaderede Tyskland.

Havde de grund til andet? I Dresden, der var fyldt med flygtninge i hundrede – tusindvis, indledte England og USA nogle af krigens værste luftbombardementer. Byen brændte, heden var så voldsom, at selv jernkonstruktioner smeltede.

Ingen ved hvor mange mennesker, der omkom bare i denne by. To ledende tyske chefer for redningsmandskaberne i Dresden rapporterer, at bombningerne kostede 35 – 40.000 ofre, men er det censurerede, smykkede rapporter? 35.000? – 200.000 – 300.000?

Lovlig Krigshandling? No body knows.

Ved flere lejligheder har jeg været i byen kort tid efter krigen, og umiddelbart kan jeg ikke forestille mig andet, end at terrorbombningerne har kostet flere hundrede tusinder livet.

Flere af hinanden uafhængige rapporter opererer med stærkt svingende tal. En dansk professor og historieforsker angiver, at bombningerne skete efter opfordring fra russerne, men så fik russerne, de „røde“, meget behændigt og omkostningsfrit lidt mere mudder i hovedet.

Men uanset hvem, der opfordrede, uanset hvem, der gav ordren, og uanset hvem, der udløste bomberne, er det en manifestation af, at krig er en forbrydelse, og det frikender ingen for denne krigsforbrydelse, men et lille hurra for den saglige, officielt neutrale, men karakteristisk, holdningsløse danske historieforskning.

Var situationen således uoverskuelig mod syd for tyskerne, så var den endnu værre mod øst og mod nord. Nazipropagandaen havde fyldt tyskerne i årevis med rædselsberetninger om undermenneskenes grusomheder, om deres barbari.

De tyske flygtninge troede på disse popagandaberetninger, derfor flygtede de i panik for undermenneskene, de flygtede i panik for regningen for deres egne, for Herrefolkets forbrydelser, der nu skulle indløses.

Alle nordtyske, polske og baltiske havne var fyldt med flygtninge, alt, hvad der kunne flyde blev brugt. Lastrummene blev fyldt.

På dækket lå de i tusindvis – i vinterkulden, udsultede, syge.

Bukkede de under. Begrave dem? Det var bare ud over skibssiden. Pramme blev fyldt, men i dybet lurede russiske ubåde.

Tallene divergerer, men omkring 20.000 civile flygtninge, kvinder, børn, ældre mennesker og sårede soldater led døden.

Over staklerne strøg de allieredes jagere og bombemaskiner. Maskingeværer og maskinkanoner glammede; de ryddede op i dækslasten, og bomberne afsluttede.

Allierede flyangreb kostede i krigens sidste dage 11–12.000 KZ-fanger livet.

Badelivet i 1945 var derfor en noget blandet fornøjelse i Danmark. Lig – strandvaskere drev i land. Når man gik en tur på stranden var mødet med mere eller mindre opløste lig hverdagskost.

Men de tyske flygtninge var uanset deres selvskabte nød og elendighed ikke inviteret; de var mere end uvelkomne.

Danskerne brugte næb og klør, man gjorde alt for at forhindre dem i også at udplyndre og belaste Danmark.

Krigens ofre havde været mere end store nok.

Bensintanke

Stimmungsbericht

Som krigen nærmede sig sin afslutning, kom tyskernes transportsystemer i fokus. Jernbanesabotørernes bomber bragede dag og nat, de allieredes angreb på alt rullende materiel blev sat på højeste omdrejninger. Tyskernes brændstofmangel var katastrofal for dem.

Frihedsrådet gav derfor ordre til, at en lang række bensintanke skulle sprænges. BOPA og Holger Danske gik i gang, og omkring 40 tanke blev sprængt på få dage alene i København.

Det var en ukompliceret opgave, teknikken var simpel.

Sprængstoffet, i dette tilfælde den tyske Donarit blev proppet i cykelslanger, som var skåret over og lukket i enderne med snor.

I den ene ende var detonator med lunte. I hold på tre mand drog vi så rundt, brækkede låsen op på påfyldningsstudsens, lod cykelslangen glide ned, ikke for langt af hensyn til eksplosionsfaren fra dampene. Bomben ville have størst virkning, hvis også bensindampene eksploderede. Kunne man få også dem til at ryge, så det pænere ud, det gav et pænt skær på den københavnske aftenhimmel.

Når der var tændt, råbte man det sædvanlige: «Bomber – bomber», så folk kunne nå at åbne vinduerne og dermed redde ruderne.

Cykelturene rundt i København faldt jo sidst på en lang arbejdsdag. Man havde ikke brug for sovepiller, når det var fyraften.

Låsene kunne være så solide, at de voldte besvær, men værst var det at sidde indelukket i meget lang tid over sprængstoffet, når bomberne skulle pakkes. Det endte altid med en indædt hovedpine.

På Strandvejen stod en bil klodset op oven på selve tanken, og der må have været både kraft og saft i eksplosionen for bilen blev sendt op over servicestationens tag ud på Strandvejen, hvor den tog sig malerisk ud, som den stod med skrævende ben.

Pastor Schack – Simon Peters Kirke – studiekreds

Stimmungsbericht

Af pastoren får jeg tilladelse til at oprette et depot i samarbejde med graveren og afholde møder i kirkens krypt.

Som kommunist var jeg af den formening, at når krigen var ovre, måtte vi skabe et nyt og bedre samfund, derfor var det nærliggende at give kammeraterne undervisning i og oplysning om socialismen og dens velsignelser.

Her fik jeg hjælp af landsretssagfører Robert Mikkelsen, men det kedede kammeraterne, og jeg fornemmede, at de opfattede det som spild af tid, men så havde vi da prøvet. Efter nogle få møder bliver pastoren skudt af Hipoer, og i stor hast aflyser vi og tømmer depotet. Hvorfor myrdede de ham?

I al sin nationalistiske banalitet havde hans tale ved bisættelsen af en Hipomand ikke behaget forsamlingen, det døde han af. Royal Air-Force huerne om igen, en modig handling, men hvilken virkning?

Goddav far; vi mødes under en aktion – hyggeligt

Igennem længere tid havde jeg undervist militære ventegrupper og havde endda gennemført nogle ret realistiske natøvelser i gadekampe med dem.

Det var derfor ofte nemmest for mig at overnatte hos disse folk, og derfor var jeg underrettet om en aktion mod en skole, der var beslaglagt, og som næste dag skulle modtage flygtninge.

Aktionen gik ud på at fjerne alt, der kunne have værdi for tyskerne, f. eks. var der et meget stort lager af koks, og da kun én lastvogn på grund af pladsforholdene kunne læsses ad gangen, var man forberedt på, at det måtte tage tid.

På skolen var civilforsvarskorpset blevet holdt op, nærmest proforma, for at give dem en god undskyldning til tyskerne. De kunne jo ikke gøre noget mod svært bevæbnede folk.

Under aktionen lister jeg rundt, hygger mig, det er jo min gamle skole, skulle noget gå galt, vil jeg uden al tvivl kunne smutte væk, stedkendt som jeg er.

I denne gode stemning støder jeg ind i en bistert udseende herre med en meget stor skyder.

Han udsteder ordrer, han er sammenbidt og meget barsk. Jeg kunne ikke dy mig for at drille og siger:

«Goddav far. Overspiller du ikke?»

«Hvad i alverden laver du her knægt? Du er sku lidt fræk, tag du hellere og hjælp til i stedet for at gå der og dangdere den».

Det gjorde jeg så.

Fatter var kompagnichef for kompagni A 6 i Ampa – Amager Partisanerne. De havde hovedkvarter på Skolen ved Sundet, som derudover var beslaglagt som flygtningelejr.

En depotbestyrer snakker, det koster dyrt

Stimmungsbericht

Efter at Uffe havde sprængt Langebro i luften, kneb det med at få vore ting rundt i byen, de tætte kæder af vagtposter på Knippelsbro virkede skræmmende.

Men jeg løber på en god, «gammel» partikammerat, Jens Glerup, som jeg havde lavet flere aktioner sammen med i tidernes morgen og klager min nød.

«Den klarer jeg, vi har en sikker mand, som har et mindre møbelpolstrer-værksted i Lille Istedgade tæt ved Halmtorvet».

Mere centralt kunne det ikke blive. Vi tog hen og snakkede med manden, alt i orden, og snart efter havde vi et mindre lager af de ting, vi brugte til små, hurtige aktioner.

Hvor mange mindre sprængninger vi fik lavet, ved jeg ikke, men fyren var ikke dummere, end at han kunne regne ud, at hver gang, jeg havde hentet varer hos ham, så havde det bragt et eller andet sted, så der var nok en vis sammenhæng.

Flere gange havde jeg med held brugt mit tyske Waffenschein, men jeg var absolut ikke tryk ved det.

En gang afgav soldaten stram nazihilsen, og jeg måtte skælde ham ud og sige:

«Det må du aldrig gøre igen, vi risikerer, at danskere ser det, og så bliver jeg skudt, som Vertrauensmann.» (stikker).

Det forstod denne tyk-pande dog.

AUSWEIS

Herr Aage Johansen
(Vorname) (Zuname)

aus Kopenhagen Straße Bremensgade Nr. 58

geboren am 12/4-25 in Kopenhagen

ist berechtigt zu seinem persönlichen Schutz eine Pistole oder einen Revolver zu führen.
Der Verlust der Schußwaffe oder des Waffenscheines ist unverzüglich bei der nächsten Dienststelle des Reichsbevollmächtigten zu melden.

Kopenhagen, den 20/1 1944
(Datum)

Der Reichsbevollmächtigte in Dänemark
I. A.
[Signature]
Regierungssekretär
(Eichengrad)

[Signature]
Unterschrift des Leibarzt

Gültig bis zum 1.1.45

Men han begyndte at spille helt på værtshuse og over for damer. Når det var mig muligt, sørgede jeg for at have folk, som kunne rapportere, hvis de fandt noget, der kunne udgøre en risiko for os.

Der bliver rapporteret, din møbelpolstrer snakker. Øjeblikkeligt sender jeg advarsler ud gennem alle de kanaler, jeg har, inden og uden for partiet og organisationen for at advare Jens.

Med en passende dækning på gaden vover jeg mig ned i løvens hule og bliver mødt med:

«Nåh, hvad skal I så i dag?»

«Ingenting, vi kan ikke bruge dig længere, du snakker».

Han protesterede, men jeg sagde:

«Jeg vil ikke stå her længere, det er for farligt, sådan som du har snakket. Hvis jeg var dig, ville jeg lukke butikken og holde ferie».

Hele dagen og noget af næste dag blomstrer jeg for at fange Jens og advare, men til sidst må jeg give op. Her er simpelthen blevet for lumert. Ludderne kommer med «gode» tilbud, ludderkarlene skuler, er det en konkurrent?

Hvornår Jens går ned i butikken ved jeg ikke, men haps, fælden smækker i, Gestapo arresterer ham. De banker ham på livet løs, og til sidst tilstår han, at han tror, at John bor et eller andet sted i nærheden af Hombladsgade, måske i en sidegade.

For at få fred tilstår han også, at han skal møde mig næste dag den 9. april kl. 12 ved Sundby Remise.

Hipoerne er lidt sent ude, og i krydset Amager Boulevard – Amagerbrogade stopper de op. Sirenerne har lydt, og alle danskere står med blottede hoveder; det irriterer disse herrefolkets tro tjenere, og de begynder at skyde vildt til højre og venstre.

Bildørene står åbne, og Jens springer ud; vælter den nærmeste Hipomand omkuld og styrter af sted. Han kommer hurtigt omkring et gadehjørne, og da han er på hjemmebane har han ikke de store problemer med at finde smutvejene.

Igennem en kældergang, op i en opgang, han ringer på. En stuepige lukker op, og inden hun når at synke, er han på vej ned ad køkkentrappen. Han kommer ud i en helt anden gade og hopper over muren ind til en kirkegård. Her var fred. Han reddede livet.

Senere har det vist sig, at lejligheden, han løb igennem var ingen ringere end statsminister Buhls. I den næste tid sværmede Gestapofolk og Hipofolk rundt i kvarteret ved Hombladsgade og arresterer en ung mand.

Jeg havde i næsten et år brugt alle hans data, navn – fødselsdata og adresse, uden at han vidste noget som helst. Hvis man blev arresteret, var noget af det første, både dansk og tysk politi gjorde, at fastslå via Folkeregistret, om personen overhovedet eksisterede.

Men jeg var i sin tid blevet gjort opmærksom på, at jeg havde en dobbeltgænger, og da jeg fandt frem til ham, tog jeg altså hans navn, John Larsen.

Han er givetvis blevet mishandlet frygteligt, men hans skæbne kender jeg ikke. Jeg har ikke haft mod til at spørge.

Min første opgave som underviser

Stimmungsbericht

Trækkende med min cykel, spadserer jeg med Palle, da vi ser en tysk lastbil holde i en sidegade med motoren i gang. Vi blomstrer lidt, og to tyske soldater kommer slæbende ned med et stort skab.

Ingen tvivl, de er blevet flyttemænd for deres feltmadras.

«Har du jern (pistol) på dig John»? spørger Palle.

«Dækker du mig, så snupper jeg kareten».

«Det er i orden, men lad dem lige komme ned med et læs mere». Så snart de havde anbragt det næste læs, en kommode, og var et stykke oppe ad trappen igen, var Palle på plads, og næsten uden en lyd trillede han af sted.

Jeg blev hængende nogen tid for at følge slagets gang; de to kom ned igen, denne gang med en chaiselong, en sofa med armlæn så høje, at soldaternes udsyn var totalt spærret.

De famlede sig frem med det tunge gespenst og skulle til at sætte den op der, hvor ladet havde været for et øjeblik siden.

Hele deres optræden, da de opdagede, at der ikke var nogen bil, var simpelthen ubeskrivelig morsom. Jeg hylede af grin og forsvandt meget hurtigt til vort mødested. Bilen blev nu gået nøje igennem, og to vidunderlige madpakker og 4 pilsnere åbenbares.

Her i Danmark led tyskerne ingen nød.

Da vi ikke havde sprængstof på Amager, blev vi enige om at køre bilen til Rødovre og sprænge den der. Over Langebro passerede vi den ene tyske vagt efter den anden. De kiggede noget, men var passive, lige til Palle, det fjols, ikke kunne nære sig og rakte tunge.

En soldat tog lynhurtigt ladegreb og smækkede karabinen til kinden. Jeg var halvdød af skræk, men han betænkte sig; igen klarede vi den. Bilen parkeres og vi vender en times tid senere tilbage med ca. et kg. sprængstof.

Nogle drenge farer rundt om bilen, sparker til den, de gør, hvad de kan for at molestere den, de siger spørgende:

«Det må vi da godt, ikke? Den er jo tysk».

Ja!»! siger jeg, *«men var det ikke bedre at gøre det ordentligt ved at sprænge den i luften».*

Det blev vi hurtigt enige om og nu delte vi rollerne ud til knægtene. To skulle være med til at anbringe bomben og tænde, andre skulle løbe ned ad vejen og råbe «bomber – bomber», så folk kunne få vinduerne op.

Vi gjorde ret meget ud af at demonstrere, hvorledes de skulle søge dækning, inden braget kom. Alt gik som aftalt, knægtene var ikke så lidt stolte. Dette var og blev min bedste undervisningslektion.

Hipoerne gives fri – pløk dem

Efterretningerne, som slap ud fra fangne kammerater, berettede om, hvorledes Hipoerne udsatte dem for frygtelige pinsler.

Deres mishandlinger var ikke mindre umenneskelige end Gestapos, og næsten daglig blev man vidne til deres terror af befolkningen.

Børn, unge, gamle kvinder og mænd skræmte de med deres vilde skyderier i gaderne.

Alle hadede dem som pesten, og endelig langt om længe besluttede Frihedsrådet at sætte en stopper for deres hærgen.

De blev erklæret fredløse, som man af og til havde gjort med de værste stikkere, som var svære at få ram på.

Når nogen blev givet fri, opstod der grupperne imellem en kappestrid, en vis form for konkurrence om at være den, der først fik grisebasserne bragt hinsides

27. februar 1945 – Ole og Mikkel åbner ballet

På vej gennem Blågårdsgade efter en vel overstået aktion må de gøre holdt og trække deres cykler ind i en port. Sagen er simpel, regnen har gennemblødt avispapiret, som deres maskinpistoler har ligget indpakket i på bagagebæreren, derved er de blevet synlige for enhver.

En Hipovogn dukker op på Blågårds Plads,

Hipoerne springer ud, skyder vildt omkring sig råber og skriger brovtende efter folk. Gamle og unge smider sig bag alt, hvad der bare kan give nogen dækning. Dengang var lygtepæle mere end overtissede af hunde. Deres efterladenskaber flød i rigt mål på gaderne. Du må derfor tænke dig, at det krævede en vis overvindelse at smide sig på gaden og kravle i ly bag lygtepæle eller andet, der var for hånden.

Ole og især Mikkel, som i min erindring står som noget af det fredeligste og mest besindige, man kan forestille sig, bliver ret forargede og beslutter sig for at give slynglerne nogen opdragelse.

Oversat til godt dansk. Nu skulle de fyre have måsen på komedie. Lynhurtigt er maskinpistolerne klar, de træder ud på gaden, spreder sig, så de har nogle gode skudvinkler; står godt dækket og så starter de ballet.

Systematisk genemhuller de den ene slyngel efter den anden, flere Hipofolk smider deres våben, rækker hænderne i vejret og skriger: «Nåde – nåde».

Vanløse – Linje 13's endestation

Vanløsegruppen, Petters folk, havde fået alle tiders gode idé, Hipoerne aflyttede alarmcentralen hos brandvæsenet, og når en ambulance blev kaldt ud, hvor der havde været skyderi, dukkede de op med en eller flere vogne.

Petter fik en kvinde til at spille rollen, hun ringede op, og meget ophidset og skræmt beder hun om en ambulance, for hendes mand var skudt af frihedskæmpere.

Ambulancen dukker op og sendes ned på en sidevej. Hipovognen dukker op, det er lige ved at være for nemt. Folkene stod godt place-rede med en god dækning, det var bare at fyre løs. Ingen overlevende, ambulancen kunne køre igen med uforrettet sag. Der var kun lig.

Vigerslev Alle

Tre mand piller bagruden ud af en stor amerikansk personvogn og kører rundt for at fiske en Hipovogn. De håber på at få bid.

På Vesterbro bliver de opdaget af en Hipovogn, som optager forfølgelsen. Jagten går ud til Valby, ud ad Vigerslev Allé, her er dejligt fredeligt, her kan de åbne ild uden at skade uskyldige.

Tiden er kommet, frugten er moden, nu skal der høstes.

Skytten på bagsædet afgiver ordren til chaufføren:

«Hold afstanden» og kort efter lyder det. «NU! Det er signalet til side-
manden foran, han slår et par håndbomber an og dropper dem.

Da de eksploderer under Hipovognen, fyres et helt magasin af. Hipovognen rammer et træ, og de tre mand kan stille og roligt gå tilbage og fuldføre værket.

Alle Hipofolkene blev dræbt. Hvem det var af vore folk, ved jeg ikke.

Utterslev Mose

Om det er de samme tre, der vil gentage spøgen fra Vigerslev Alle, ved jeg ikke, men på ny er en vogn ude at fiske. De får bid og lokker Hipoerne ned i Utterslev Mose.

Ordren: «Hold afstanden» lyder og kort efter «NU»!

Men ak og ve, fjolset har i den bidende kulde glemt at rulle vinduet ned og håndbomben ligger nu i vognbundens mørke og hvæser.

Fra den er slået an, til den sprænger, går der tre sekunder.

Det lykkedes ham at få fat i den og vippe den ud, men tiden er gået, den sprænger under deres baghjul med det resultat, at vognen vælter og kurer ind i en have.

Hipofolkene kan nu i ro og mag stige ud og lege fugleskydning til de noget omtumlede aktører.

Kammeraterne tager benene på nakken og slipper mirakuløst væk i hver sin retning, trods et heftigt skyderi.

En af dem undslipper ved at løbe ud på isen i Utterslev Mose.

Alle overlevede.

Et af versene i en af de BOPA-sange, som vi har sunget efter krigen, lød:

Kan I huske dengang,
Da vi ud på isen sprang,
Og Hipos kugler i ørerne sang?
Det var tider, jubi jubi jæi.

Islev Station

Petter foreslår, at vi ved Islev Station skal lave det perfekte bagholdsangreb. Forholdene er de bedst tænkelige. Hvis du står af ved stationen og ser dig omkring, vil du give mig ret. Vejen skråner let ned mod stationen, hvor broen og de omliggende huse giver en perfekt dækning og skudvinkler, der udelukker krydsild.

Planlægningen bestod kun i at fordele folkene på de strategisk rigtige poster. Et eller to Madsen rekylgeværer blev anbragt på viadukten og Louis insisterede på at få plads i parkettet, det vil sige på en balkon i nærliggende hus. Herfra mente han, at han med sin elskede riffel kunne pille dem ned én for én. Dagen oprandt, der blev ringet. Jeg hørte damens opkald, det lød troværdigt, hun ville givetvis kunne gøre sig på Det kongelige Teater.

Ambulancen kom, den blev placeret på en sidevej, men vore gæster udeblev. Damen blev bedt om at kalde op igen. Ny ambulance, men ingen Hipoer. Da vi havde ventet omkring en timestid, måtte vi dybt skuffede finde anden beskæftigelse.

Når jeg beskriver denne fase i modstandskampen, kan du naturligvis blive forarget og tage afstand, men mit formål er at vise dig, at når en myndighed, som Hipoerne trods alt var, udøver vold, spiller herremand og ydmyger, udløser dette et had, som får modparten til at reagere.

Reaktionerne er oftest lige så primitive og grusomme, da de primært er styret af hævnfølelser.

For mit eget vedkommende, og det gælder velsagtens også for flertallet af mine kammerater, var vore tab, beretninger om mishandlinger, den frygt og angst vi levede i, i alle døgnets 24 timer så kraftige psykiske påvirkninger, at de fik alle vore indbyggede tærskler og grænseværdier om medmenneskelighed, tolerance osv. til at skride.

Krigen havde påvirket mig, som den påvirkede flertallet af mennesker i en krig uanset, hvilken side de er på. Man blev forrået og afstumpet.

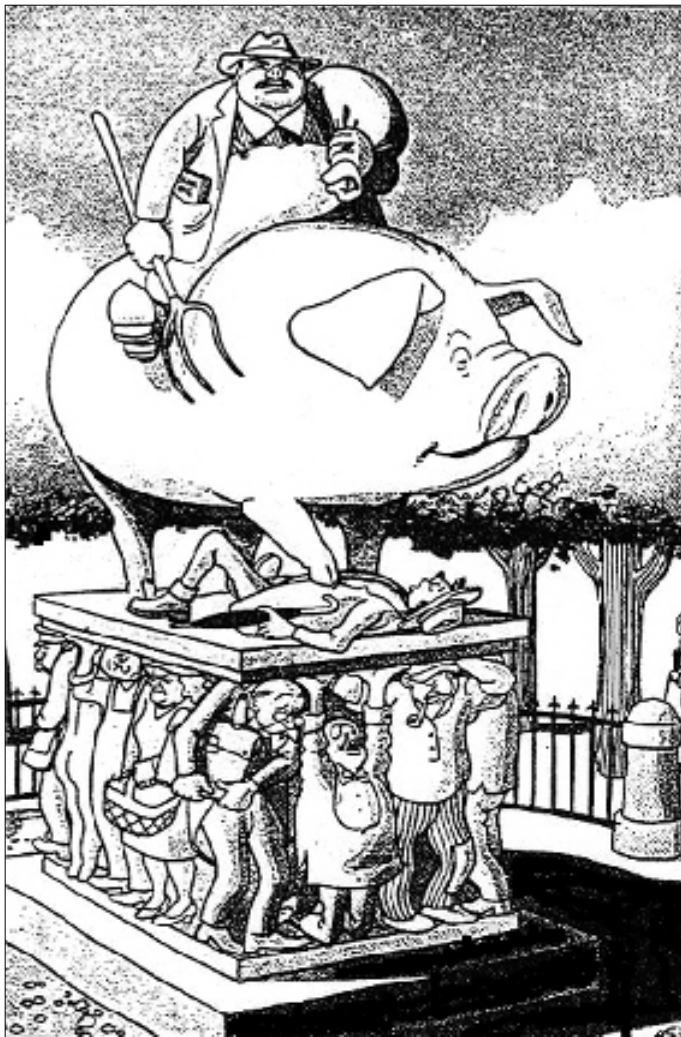

På dette tidspunkt havde Hipoerne kørt rundt i Københavns gader i politiets patruljevogne Ford V 8 personvogne.

Dørene var taget af, for at lette ind- og udstigning.

Efter Bopas aktioner blev Hipoerne sjældne i gadebilledet.

De blev inden døre, kosten var blevet for skrap.

Krige har kun tabere.

Den danske bonde undtaget.

Den danske bonde var en af krigens sejrherre.
Han scorede kassen.